

Taler er om Dypbagelse af særdeles grove og farlige Forbrydelser, hvor det kunde forsvares at benytte det ommeldte Middel, uden at det deraf er en nødvendig Følge, at jeg maa indrømme, at man ogsaa kan gribe til Midlet i Tilfælde, hvor man af andre særegne Grunde finder det hensigtsmæssigt. Jeg kan ikke finde dette, om jeg saa maa sige, at være tilstedeligt.

Dahl: Jeg maa aldeles bestemt modsigge, hvad den meget ærede sidste Taler ansøgte om, at Angivelsen især i dette Tilfælde skulde grunde sig i en smudsig Begjærlighed. I Almindelighed vil det jo være selve Personalet, der vil være Angiver, og hvem Mulcten vil tilfalde. Men, forsaavidt Angivelse finder Sted af Andre, vil det vistnok i de fleste Tilfælde ikke stee af en smudsig Begjærlighed efter Penge, men for at bidrage til, at Fiskeriet kan fremmes paa tilbørlig Maade. Angiveren tager da maaffee Pengene med, det kan jo være en Behagelighed for ham; men det vil ofte ikke være det afgjørende Motiv for ham, og kan det end maaffee være en Dypfordring mere til at paasee Lovens Overholdelse, troer jeg dog ikke, at det kan kaldes en smudsig Begjærlighed.

Lehmann: Jeg troer dog, at den sidste ærede Taler ikke kan bruge det som Forsvar for en Belønning for Angiveri, at Motivet skulde være enten en abstract Begejstring for Lovens Overholdelse overhovedet eller særlig Interesse for Fiskeriets Vel; thi i begge Tilfælde vilde man angive uden Hensyn til, om man fik en saadan Belønning eller ikke. Det ærede Medlem, der har reist Spørgsmaalet, har fuldkommen Ret, naar han har forsvaret sin Mening dermed, at det, naar man ikke holder sig til Controllen alene, hvem det forøvrigt maa paaligge som Pligt, det da let vilde føre til, at f. Ex. Tjenestefolk angive deres Huusbønde, og at dette vilde give Anledning til store Ulemper, deri er jeg aldeles enig med den ærede Landssthingsmand; men omvendt troer jeg, at den ærede Landssthingsmand vil være enig med mig, at i ethvert Tilfælde er det her fremdragne Forhold for ubetydeligt, til

at det, naar vi ellers kunne vedtage Loven, som den nu foreligger, skulde kunne forarsage os Skrumpel og forhindre os fra at række Haand til, at dette Lovforslag snarest muligt bliver til Lov.

B. Christensen: Jeg maa for min Deel ganske slutte mig til det sidst Anførte. Den Lovovertrædelse, hvorom her handles, foregaaer ikke blot paa Vandet, som en æret foregaaende Taler har yttret, men i Reglen ogsaa ved Mattetider, og det er ganske vist, at Enhver, der erkjender Vigtigheden af det foreliggende Lovforslags Formaal, maa ønske, at alle de Midler, som man nogenlunde kan forsvare at anvende, blive satte i Virksomhed, og jeg maa tilstaae, at det her omhandlede Middel, der i Reglen er af en omviftelig Natur, vil som oftest være af praktisk Betydning, ikke blot fordi det vil føre dertil, at den, som maaffee ellers vilde forsee sig mod Loven, nu finder det mere farligt, just ifølge denne Bestemmelse, hvorom her handles, men ogsaa fordi Andre, der interessere sig for Controllens Virksomhed, i denne Bestemmelse ville have et maaffee stundom ikke ufornødent Middel til at skaffe tilstede de Udgifter, der meget let kunne paadrages ved et effectivt Tilsyn.

Drejer: Maa jeg blot tillade mig til, hvad den meget ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kreis (Lehmann) sluttelig yttrede, at ansøge, at jeg ved det Offer, jeg personlig bringer ved ikke at nægte min Stemme til den paagjældende Paragraph, paa det Stærkeste beviser, at jeg nødig vil lægge Hindringer i Vejen for, at Loven kan udkomme.

Da Ingen videre begjærede Ordet, fik man til Afstemning, hvorved

Lovforslaget § 47 (see Anhang A Sp. 1278)

vedtoges eenstemmigt med 33 Stemmer, og som Følge deraf ansaaes de øvrige Paragrapher i dette Udsnit som vedtagne.